

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p> <p>Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!</p> <p>J Time Committed À délai convenu</p>	<p>Telefon: 416/530-4222 Fax: 416/530-0069 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
--	---	--

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 8.

(358.)

Vol. 16.

Thursday,

April 13,

2006

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Předvelikonoční Finále v Plzni a uvěznění v Praze

Ve chvíli, kdy jsem měl přistávat v Torontu, píši tyto řádky v Praze a při nejmenším zde ještě pár dnů budu uvězněn. Není vždy vše tak, jak má být a jak si představujeme. V pondělí ráno jsem vstal poměrně brzy, uklidil jsem byt. Vypnul jsem ledničku, elektrinu a odnesl jsem odpadky do popelnice. Jenže dveře na dvůr zapadly. Nic jsem si z toho nedělal až do okamžiku než jsem zjistil, že se nedají otevřít. Trapná situace. Spěchám na letiště a najednou jsem uvězněn na dvorku. Přesto jsem tuto situaci, i když s časovou ztrátou ještě zvládl. V auty přeplněné Praze je nejrychlejší cesta na letiště metrem. Začalo pršet a tak jsem se vypravil nejprve Céčkem na Florenc. V okamžiku, když jsem nastupoval do Běčka se přede mne nacpal jakýsi mladík. Jeho neurvalost mne až překvapila. On jako kdyby si uvědomil svoji chybu, otočil se ke mne a začal mi pomáhat a kufrem. Tak jsem mu poděkoval. Jenže jsem byl již uvnitř a on stále můj kufr nechtěl pustit. V ten okamžik jsem postřehl takovou maličkost, že on mi nechce pomoci s kufrem, ale od kufru. Soustředil jsem se na boj o kufr. Když jsem ho vybojoval a pronikl jsem dále do vozu nával povolil a tento pomocník vystoupil. V ten okamžik jsem si uvědomil, že je zle. Podíval jsem se do kapes. Mobilní telefon tam byl, peněženka se 150 Kč taky. Chyběl však můj kanadský pas, dolary a letenka. Byl jsem v metru se 150 Kč a mířil jsem na letiště. Tam mi vysvětlili, že bez pasu se cestovat nedá a poslali mne na policii. Která je kousek odsud. Rozpršelo se a já s kufry se brodil blátem na policii. Když jsem tam dorazil, tak jsem byl poučen, že jsem to měl oznámit tam, kde se mi to stalo. Přesto zavolali kanadské velvyslanectví, kde přislíbili pomoc. Když jsem tam dorazil, vyplnil jsem patřičné formuláře a předložil zachráněný kanadský řidičský průkaz, objevila se jim odněkud kopie mého pasu a paní za sklem přislíbila rychlé vyřízení nového pasu. V tu dobu bylo letadlo ČSA již někde nad Irskem. Vrátil jsem se do svého bytu. V televizi dávali druhý finálový zápas Slavie se Spartou. Den se odehrál v jiné režii než jsem předpokládal. Příští letadlo ČSA letí ve čtvrtek. Snad budu šťastnější a jelikož mám telefon přepnutý z Toronta do Prahy, zavolal po chvíli telefon a Jiří mne vítal v Kanadě. Chvilí jsem mu vysvětloval, že jsem stále ještě v Praze. Pak mi sdělil, že se mu na Florenci jednou stalo něco podobného. Bylo to přesně stejné jako se mnou, jenže neměl peníze po kapsách. Že by to byli stejně usměvaví pomocníci s kufry anebo jen pocházejí ze stejné školy turistického ruchu? Jak by řekl jeden český autor: „Je to hrozné, ale alespoň to není nudné.“

Leonard Cohen, když žil v Řecku se potřeboval čas od času nadýchat montrealského vzduchu, aby si obnovil, jak on říkal, tu potřebnou tvůrčí nervozitu. Během svého pobytu v Praze jsem narážel stále na stejnou otázku. Lidi se ptali, jestli se náhodou nechci vrátit. Ale člověk si nemůže vybírat, kde by chtěl žít. To záleží na jiných věcech než na něm samotném. A pokud si přece jen vyvzdoruje za cenu neobyčejných obětí, to místo, kde by chtěl žít, zjistí, že to přece jen není ono. Pak by chtěl žít třeba v jiném městě, jiném domě, na jiné ulici a v dnešní době máme tak neskonale málo času něčeho užívat. A je vůbec smyslem života si užívat? Předáváme si informace, hovoříme o věcech, které znamenaly změnu v našem životě, o věcech, které bychom chtěli,

aby nezůstaly pouze pro nás. Chceme, aby to krásné, co jsme prožili, aby z toho měly i něco generace, které zde budou po nás. A je nám líto, když dojde k destrukci této komunikace. Když věci, které nehovoří a nemají hodnotu, suplují a zaujmou pozici věcí, které nás zasáhly hlouběji. I namítně skeptik, co vlastně hodnotu má a kde je to kritérium. Hodnotou těchto věcí pak je pravdivost. Bohužel pravdu nemůžeme uchopit, ale pravdu můžeme pouze tušit a stejná věta vyslovená v jednom kontextu, může být pravdivá, ale o chvíli později na jiném místě to může být polopravda či dokonce lež. Plzeňský filmový festival je jednou z věcí, pro které mně stojí se navracet zpět, přestože mne zde dvakrát vyhnali z bytu, přestože mne okradli v metru. Film je totiž

zrcadlem, které vypovídá o společnosti víc než kterékoliv jiné medium. A Česko má to štěstí, že se zde ještě filmy točí. Zda jsou dobré či pravdivé to někdy nedokáží rozhodnout na místě, ale mohu svou zkušenost předat. Mohu se sdělovat touto formou, zrovna tak jako lidé vycházejí z kina a předávají své zkušenosti a diskutují o tom, co právě viděli.

Toyen

Problémem olympijských her nebo festivalů je, že se odehrává více věcí najednou a film Jana Němce, který byl oceněn při zahájení festivalu cenou filmových klubů, se hrál až na závěr festivalu, takže jsem si ho nechal přehrát ve studiu úplně na začátek. Podtitulek *Střepiny snů - Ticho a tma*, vystihuje to, co si člověk odnáší i jako konečný dojem z milostného příběhu české umělkyně, která za války přechovává básníka a umělce Jindřicha Heislera, který odmítl jít jako Žid do transportu. Nejdolejší okamžik z filmu je, že Jindřich Heisler zemřel někdy v roce 1953 a nemá hrob, měl rád světlo a jeho obraz nebo přesněji řečeno obraz, který mu byl věnován je na krásně osvětleném místě v galerii ve Stockholmu. Film vypovídá o tom, že skutečný pravdivý příběh se nevypaří, ale že někdy můžeme alespoň trochu rozmotat klubko, jak se tento příběh bude pohybovat dál po naší smrti.

Karneval zvířat a Kniha rekordů Šutky

Slavnostní zahájení většinou nemají s nastávající událostí mnoho společného. Pokud je to třeba olympiáda, tak pořádající země chce ukázat, že není pouze úzkorozchodná a že se zajímá i o něco jiného než je sport. Mexičané při tom představují většinou Aztéky, Italové renesanci a Kanaďané indiány nebo kovboje. Pokud byste očekávali, že se na plzeňském filmovém festivalu objeví slavní hokejisté nebo alespoň fotbalisté z trápící se plzeňské Viktorky, budete zklamáni. Nebyli tam, a pokud ano, tak rafinovaně převlečení za prosté občany. O toto převlečení se totiž zde pokouší nejedna celebrita. Takže slavného režiséra můžete spatřit, jak si v místní hospodě povídá u piva s panem

ANNA GEISLEROVÁ A PAVEL LIŠKA VE FILMU JANA ŠVANKMAJERA

ŠLEHÁNÍ

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 4